

Sokat gondolkodtam már azon, hogy mi lenne, ha nőnek születtem volna.

Milyen lehet, ha ostromolják az embert a férfiak, és milyen módszerrel lehet elutasítani, kicsit közel engedni valakit, vagy éppen szerelembe esni?

Mi szabályozhatja a nőket. A híres megérzés? Óvatosság? Neveltetés?

Lehet, hogy egyszerűen a nevelésben leggyakrabban használt út, amely igyekszik befeketíteni a férfiakat, és maximális óvatosságot kiépíteni velük szemben. Vagy ez egyébként is kódolt? Lehet, hogy gyakran jogosan?

A kékszakállú problematikája szerintem ebben keresendő.

Nekem férfi szemmel a történet világos, és mivel Balázs Béla és Bartók Béla is férfiak voltak, azt hiszem azonosulni is tudok a gondolataikkal. Bartók egyébként amúgy sem szerethette igazán a nőket. Legalábbis színpadi darabjaiban nem. Gondoljunk csak a buta, kizárólag a külsőségekre adó lányra a Fából faragott királyfi-ban, a kurtizánra a Mandarinban és természetesen Juditra, aki tönkretesz egy születő nagy szerelmet, és ezzel talán magát Kékszakállút is.

A kíváncsiság lenne Judit és Kékszakállú kapcsolatának gátja? Nem hiszem.

Az idősebb férfi, - ez is fontos, hiszen neki már hosszú története van: korábban reggel, délben, este már csalódhatott egy-egy nagy szerelemben -, most élete utolsó szakaszában, - éjszaka - mégis ismét magához engedi a nőt, akinek sikerül elhíttatnie vele, hogy mégiscsak létezhet szerelem férfi és nő között.

Kékszakállú nem támadja le Juditot, korábbi tapasztalatai alapján passzívan engedi magához közel a szíve választottját, várja, hogy az feloldódhasson a szerelemben.

Sorban megmutatja neki lelke legtitkosabb zugait. Félve, hisz a feltárulkozás védtelenné teszi, és ezzel már annyiszor pórul járt.

Feltárja féltett ajtóit, először a klasszikus értelemben vett macho dolgokat, a könnyörtelenséget, a bátorságot, majd folyamatosan közelebb engedve a nőt, a féltett zónákat: a lelki kincseket, a gyengédséget, a virágokat, majd egész lelkének teljes pompáját.

Judit a szokásos előítélettel érkezik: a férfitől tartani kell!

Ő a csalást látja mindenütt. Amikor a vér motívum megjelenik, nem veszi észre, hogy ez a férfi csalódását jelképezi, hiszen látja, hogy Judit sem azokat az értékeket látja benne, amelyek az ő lelkét alkotják, hanem azt, amit Judit a saját szűk látásával látni akar.

Kékszakállú érzi, hogy ez a kapcsolat is rosszul fog végződni.

Amikor azonban látja, hogy lelkének gazdagsága, teljesen hidegen hagyja Juditot, megérti, hogy ismét veszített.

Juditot sajnos csak kisstílusú gondolatai, féltékenysége foglalkoztatják.

Persze, hogy nem érti, hogy az előző szerelmek tették gazdaggá Kékszakállút. Ők adták büszke férfiasságát, kincseit, lelke gazdagságát.

Hogyan tudná őket elfelejteni, hiszen nélkülük senki és semmi lenne.

A férfi megérti, hogy Judit sem lesz társa, de beletörődik, hogy ő is gazdaggá tette, hiszen még egyszer szerelmes lehetett, és ez a legszebb emberi érzés, amiért érdemes élni.

Mindig is éjjel lesz már..., határozza el Kékszakállú, mert ebben a pillanatban most már tényleg elég bölcsnek érzi magát, hogy ellenálljon a kísértésnek, hogy még egyszer nőt közel engedjen magához.

Vajon tényleg így lesz?